

Til lovforslag nr. L 150. Skriftlig fremsættelse (7. februar 2007)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven, lov om retsafgifter og konkursloven (Visse ændringer af regler om forenklet inkassoprocess, forbud mod mobiltelefoner m.v. i retslokaler og ophævelse af regler om rettergangsboeder).
(Lovforslag nr. L 150).

Lovforslaget indeholder for det første nogle justeringer af reglerne om en forenklet inkassoprocess (betalingspåkrav) i lyset af de erfaringer, der er opnået i praksis, siden reglerne herom trådte i kraft den 1. januar 2005.

Formålet med den forenkledede inkassoprocess er at lette inddrivelsen af ubestridte pengekrav på højst 50.000 kr. Efter den forenkledede inkassoprocess indleverer fordringshaveren til fogedretten et såkaldt betalingspåkrav, som herefter forkyndes for skyldneren. Hvis skyldneren ikke gør indsigelse mod kravet, er der mulighed for, at sagen kan fortsætte med tvangsfuldbyrdelse (foretagelse af udlæg) uden fornyet anmodning fra fordringshaveren. Hvis skyldneren gør indsigelse inden 14 dage, kan sagen ikke fortsætte som inkassosag og må afgøres under en almindelig civil retssag. Der er tilsvarende mulighed for, at sagen i så fald kan fortsætte med retssagsbehandling uden fornyet anmodning fra fordringshaveren.

Siden reglerne om en forenklet inkassoprocess trådte i kraft, har Domstolsstyrelsen løbende fået tilbagemeldinger fra fogedretterne og brugerne om, hvordan ordningen fungerer i praksis. På baggrund af oplysninger fra Domstolsstyrelsen foreslås det at justere reglerne om forenklet inkassoprocess navnlig på følgende punkter:

Der foreslås en udtrykkelig lovregulering af håndteringen af betalingspåkrav med flere skyldnere i den forenkledede inkassoprocess. Det

foreslås, at betalingspåkravet i sin helhed – dvs. i forhold til alle skyldnerne og uanset, om påkravet angår en eller flere fordringer – skal opfylde lovens betingelser med hensyn til beløbsgrænse, værneting mv. Det foreslås endvidere, at fogedretten efter den indledende kontrol af betalingspåkravet som udgangspunkt skal behandle et betalingspåkrav med flere skyldnere særskilt for hver af skyldnerne, sådan at reglerne om forkyndelse af betalingspåkravet, indsigelser og genoptagelse mv. anvendes for hver skyldner for sig. Det vil således f.eks. kunne forekomme, at udlæg iværksættes i forhold til én eller flere skyldnere (som ikke er kommet med indsigelser) samtidig med, at retssagsbehandling iværksættes i forhold til én eller flere andre skyldnere (som er kommet med indsigelser).

Det foreslås, at fogedretten – i modsætning til, hvad der gælder i dag – får mulighed for at henvise sagen til den stedligt kompetente fogedret, hvis et betalingspåkrav er indleveret til en fogedret, som ikke har stedlig kompetence til at behandle sagen.

Det foreslås, at vejledningen til skyldneren om retsvirkningen af betalingspåkravet og om, hvad skyldneren bør foretage sig til varetagelse af sine interesser, ikke længere skal medtages i betalingspåkravet af fordringshaveren, men i stedet skal vedhæftes betalingspåkravet af fogedretten, før påkravet forkyndes for skyldneren. Fogedretten behøver således ikke længere at bruge ressourcer på at kontrollere, at vejledningens tekst stemmer overens med den blanket, som er udarbejdet af Domstolsstyrelsen. Samtidig sikres det fortsat, at skyldneren får den fornødne vejledning, hvilket er et centralt element i den samlede betalingspåkravsordning.

Det foreslås endvidere at præcisere reglerne om betaling af retsafgift i tilfælde, hvor betalingspåkravssagen genoptages efter, at betalingspåkravet har fået påtegning om, at skyldne-